

Det må yderligere konstateres, at forventningen om, at de EFTA-lande, herunder navnlig de nordiske, som ikke har søgt om medlemskab, får løst deres samarbejdsforhold til EF, nu er indfriet gennem underskrivelse (for Finlands vedkommende dog parafering) af frihandelsaftaler med Fællesskaberne.

Flertallet er herefter af den opfattelse, at markedssagen er behandlet så dybtgående, at en beslutning om lovforslagets vedtagelse nu kan træffes.

Beslutningen er af vidtrækkende betydning for Danmarks fremtid, og det er første gang, folketinget overlader beføjelser i henhold til grundlovens § 20. I bevidsthed herom har flertallet lagt vægt på en så grundig behandling af lovforslaget som muligt og skal i det følgende begrundet sin stillingtagen.

2. Danmarks muligheder som medlem af EF.

Målet for Danmarks markedspolitik har til stadighed været at deltage i et så bredt europæisk samarbejde som muligt, idet dette ikke alene giver os udenrigshandelsmæssige fordele, men også betyder, at vi lettere kan løse det moderne industrisamfunds fælles udfordringer, jo større fællesskab vi er partner i.

Flertallet finder, at det må være en væsentlig dansk interesse at deltage så nært og så aktivt som muligt i uddannelsen af det fremtidige europæiske samarbejde.

Under medlemskabet af EFTA har dansk industri formået at gøre sig godt gældende på et stort marked med den følge, at dansk eksport har udvist en betydelig stigning. Det har dog til stadighed været afgørende for Danmarks deltagelse i EFTA-samarbejdet, at denne organisations væsentligste målsætning var en fortsat bestræbelse henimod et bredt europæisk samarbejde omfattende såvel EF- som EFTA-landene.

Danmark står nu over for opfyldelsen af denne målsætning ved i klar konsekvens af vor hidtidige markedspolitiske linje at gå ind som medlem af EF.

Den forestående udvidelse af EF's medlemskreds indebærer en forøgelse af det geografiske område for samarbejdet, men er i sig selv ingen udvidelse af de i traktaterne fastlagte saglige områder, som er grundlaget for de beføjelser, der henlægges til Fællesskaberne. Danmarks forhandlinger

har drejet sig om vilkårene for indtræden i det bestående samarbejde inden for rammerne af de 3 fællesskabstraktater. Dette vedrører først og fremmest handelen mellem medlemslandene med landbrugs- og industrivarer samt skabelsen af et fælles marked for arbejdskraft og kapital. De nærmere bestemmelser om vilkårene for tilslutning i de af lovforslaget omfattede traktattekster er derfor overvejende af økonomisk karakter, men deltagelse i et udvidet europæisk fællesskab har samtidig væsentlige politiske perspektiver, som må inddrages i overvejelserne.

Flertallet konstaterer, at samarbejde om handelspolitik, valutapolitik og udenrigsøkonomi på en række konkrete områder er hjemlet i Rom-traktaten, men at samarbejde på andre udenrigspolitiske felter ikke kan udledes af denne traktat. Dette hindrer ikke, at de interesserede lande drøfter problemer af fælles interesse med hinanden, således som det er tilfældet med de udenrigspolitiske konsultationer. Flertallet betragter sådanne konsultationer som et naturligt supplement til det nære økonomiske samarbejde, og det er klart i dansk interesse at deltage i disse drøftelser, hvilket et medlemskab muliggør. På denne måde kan vi være med til at præge udviklingen af det Europa, som vi er en uadskillelig del af.

Det enkelte land kan føre den kulturpolitik, det ønsker, og på baggrund af sine historiske og kulturelle traditioner samarbejde med andre lande under de former, som det til enhver tid måtte have interesse i.

Udvalgets overvejelser af økonomiske fordele og ulemper munder ud i den konklusion, at økonomiske hensyn klart taler for dansk medlemskab af EF på de betingelser og med de overgangsordninger, som er nedfældet i tiltrædelsesdokumenterne. Siger Danmark nej til at være med i et EF, som er udvidet med Storbritannien, må der føres en økonomisk politik, som vil indebære en langsommere økonomisk fremgang i en årrække, ligesom der må gennemføres kraftige fordelingspolitiske foranstaltninger, hvis det skal undgås, at vanskelighederne i urimelig grad kommer til at ramme de svageste i samfundet. En sådan politik kan gøre det vanskeligere for os at føre en høj beskæftigelsespolitik.